

něny výhradně správní úřady, pověřené hřbitovní správou. Poukazem k veřejnoprávní povaze hřbitova není pro rozhodnutí o pravomoci k rozhodování o žalobním nároku nic získáno, neboť nezáleží na právní povaze místa, na němž bylo žalobci podle jeho tvrzení v jeho právech ublíženo, nýbrž na právní povaze nároku, jež si žalobce osobuje a žalobou vymáhá. Odvolávajíc se na ustanovení § 1330 obč. zák., které jest provedením zásady § 1323 obč. zák., osobuje si žalující strana proti žalovanému nárok na náhradu škody podle předpisů občanského práva, takové nároky přikazuje však nejen § 1 j. n., nýbrž i § 1338 obč. zák. rozhodovati řádným soudům. Nic nemění na právní povaze žalobního nároku jako nároku na náhradu škody, že žalobce nepožaduje prozatím peněžitou náhradu za utrpěnou újmu, nýbrž jen odstranění nápisu, neboť náhrada škody spočívá podle § 1323 obč. zák. také ve shlazení urážky. Nezáleží ani na tom, že by žalobce mohl snad svého cíle dosáhnouti také zakročením u správních úřadů. Tyto úřady nerozhodovaly by o jeho nároku s hlediska porušení soukromého práva, nýbrž s hlediska zachování veřejného pokoje a pořádku, avšak to i ono posouzení může obstáti vedle sebe a žalující straně nelze upřít právo, by její nárok byl posouzen právě s hlediska § 1330 obč. zák. Nebude ani závady, by, kdyby bylo žalobnímu nároku vyhověno, rozsudek nebyl exekučně vykonán, neboť předmětem exekuce nebude ani hřbitov ani jeho příslušenství, nýbrž určité jednání žalovaného, pro něž není zákonného exekučního obmezení. Rekursu bylo proto vyhověno, a to vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí jest ve své podstatě změnou usnesení procesního soudu, jímž byla zamítnuta námitka nepřipustnosti pořadu práva v té formě, že bylo obnoveno toto usnesení.

Čís. 10125.

Proti usnesení rekursního soudu, jímž byl odmítnut jako nepřipustný dovolací rekurs proti jeho usnesení odmítnuvšímu jako nepřipustný rekurs proti usnesení prvního soudu, povolvšímu navrácení v předešlý stav, jest přípustným rekurs na dovolací soud.

(Rozh. ze dne 6. září 1930, R I 581/30).

R e k u r s n í s o u d usnesením ze dne 10. března 1930 č. ř. 12 odmítl podle § 153 čřs. stížnost žalující strany, pokud čelila proti výroku prvního soudu, že se druhému žalovanému povoluje navrácení v předešlý stav. Proti této odmítací části rekursního usnesení vznesla žalobkyně stížnost, domáhajíc se výroku nejvyššího soudu, že se rekursní usnesení v napadené části zrušuje a rekursnímu soudu ukládá, by, nehledě k původnímu odmítnutí stížnosti, znovu rozhodl o odpůrcově návrhu, by mu bylo povoleno obnovení původního stavu. Rekursní soud odmítl usnesením ze dne 26. května 1930 č. ř. 15 i tuto stížnost, maje ji za nepřipustnou podle §§ 153 a 528 čřs. K rekursu žalobkyně do tohoto usnesení (č. ř. 16) zrušil **n e j v y š š í s o u d** napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu,

by s rekurem žalobkyně proti jeho usnesení ze dne 10. března 1930 naložil podle zákona, nepřihlížeje k odmítacímu důvodu zrušeného usnesení.

D ů v o d y:

Žalobkyně napadá odmítavé rozhodnutí rekursního soudu právem jako mylné. Podle § 153 c. ř. s. není opravného prostředku proti rozhodnutí, jímž bylo povoleno navrácení v předešlý stav. Takovýmto usnesením však odmítací usnesení rekursního soudu č. ř. 12 není, neboť jím byla jen odmítnuta stížnost do usnesení o navrácení v předešlý stav, povolenému soudem první stolice. Šlo tedy o usnesení podstatně jiné, než má na zřeteli § 153 c. ř. s. Nedopadá však ani druhý, rekursním soudem použitý předpis § 528 c. ř. s. Nejde tu o žádný z případů nedovoleného rekursu tam přesně vypočítaných, nanejvýš nejde o rekursní rozhodnutí, kterým bylo napadené usnesení prvního soudu potvrzeno, neboť rekursní soud usnesení prvního soudu o navrácení v předešlý stav věcně nepřezkoumal, je nepotvrdil, nýbrž jak vyplývá z jeho důvodů, odmítl rekurs jako nepřipustný z formálních důvodů. Jelikož není tu odmítacího důvodu rekursním soudem předpokládaného, musí rekursní soud se stížností (č. ř. 16) proti svému usnesení č. ř. 12 naložiti podle zákona, nepřihlížeje k domnělému odmítacímu důvodu napadeného usnesení č. ř. 15.

Čís. 10126.

Bylo-li zřízeno na jedné polovici nemovitosti nejprve právo užívací a napotom na druhé polovici nemovitosti pro téhož oprávněného právo bydlení, vzniklo užívací právo k celku, se kterým nelze v dražebním řízení nakládati jinak ohledně jedné polovice a jinak ohledně druhé polovice, které byly zároveň v dražbě prodány.

(Rozh. ze dne 6. září 1930, R II 178/30).

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice a) pod pol. 2 Filipu V-ovi, výměnkáři na jeho pod pol. 12) knihovního pořadí váznoucí právo doživotního užívání knihovně zajištěného při bývalém spoluvlastnictví Filipa V-a dle notářské listiny ze dne 16. června 1913 vzhledem k tomu, že toto právo odhadnuto bylo podle protokolu ze dne 24. června 1929 ročně na 330 Kč na vypočtený uhrazovací kapitál 6.600 Kč a to uložením na vkladní knížku u Spořitelny s nadpisem »Uhrazovací kapitál pro Filipa V-a, výměnkáře č. p. 65«, který jest tento oprávněn pobírat až do své smrti z tohoto kapitálu ročně částkou 330 Kč. Teprve v případě úmrtí Filipa V-a a v tom případě, že by jím kapitál nebyl úplně vyčerpán, bude eventuelní zbytek kapitálu rozdělen mezi věřitele, kteří se svými nároky přišli na prázdno, b) pod pol. 5 témuž Filipu V-ovi, výměnkáři č. 65 na jeho pod pol. 14) knihovního pořadí váznoucí právo doživotního bý-